

— Слухай, ти таки пришелепуватий, справді пришелепуватий, — сказав Андерс. — Знову розлігся і мрієш?

«Пришелепуватий» схопився з трави й ображено позирнув з-під білого, як льон, чуба на друзів, що стояли коло огорожі.

— Серденько, Калле, — озвалася Єва-Лотта, — ти ж боки попролежувеш, якщо день у день качатимешся під грушею і дивитимешся в небо.

— Я не качаюся день у день і не дивлюся в небо, — огризнувся Калле.

— Не перебільшуй, Єво-Лотто, — сказав Андерс. — Ти хіба забула про ту неділю на початку червня? Калле тоді за цілий день ані разу не приліг, цілий день не був детективом. Злодії та вбивці що хотіли, те собі й робили.

— Чого ж забула? — відповіла Єва-Лотта. — Убивці справді раювали тієї неділі.

— Ану киш звідси! — засичав Калле.

— Ми саме й думаємо кишнути, — погодився Андерс, — тільки хочемо й тебе прихопити. Звісно, якщо ти вважаєш, що вбивців можна залишити на годинку без нагляду.

— Ну що ти! Звісно, не можна! — під'юджувала його жорстока Єва-Лотта. — Їх треба глядіти, як малих дітей.

Калле зітхнув. Нема ніякої ради, хоч сядь та й плач...

Він — знаменитий детектив Блюмквіст, і вимагає пошани до свого фаху! І що ж? Принаймні Андерс і Єва-Лотта його не шанують. А тим часом торік улітку він цілком самостійно вистежив аж трьох злодіїв, що вкрали коштовності. Щоправда, Андерс і Єва-Лотта йому допомагали, але ж то він, Калле, завдяки кмітливості й спостережливості напав на слід грабіжників.

Того разу Андерс і Єва-Лотта визнали, що він чудовий детектив і знає свою справу. А тепер дразнять його, наче всього того ніколи й не було, наче на світі взагалі немає злочинців, що їх треба не спускати з ока! Наче Калле — кумедний дивак, що втовкмачує собі в голову всілякі химери.

— Торік, коли ми спіймали злодіїв, ви так не козирилися, — сказав Калле і спересердя плюнув. — Тоді ніхто не нарікав на детектива Блюмквіста!

— І тепер ніхто не нарікає, — мовив Андерс. — Але ж ти й сам добре розумієш, що таке трапляється раз на віку. Наше містечко існує від чотирнадцятого сторіччя, і за весь час, скільки я знаю, в ньому не було ніяких злочинців, крім отих трьох заблуд. Та й то вже минув цілий рік. А ти й далі лежиш під грушею та розгадуєш кримінальні загадки. Калле, голубе, кинь ти сушити собі голову! Запевняю тебе, що не скоро в нас знову з'являться злочинці!

— До того ж на все свій час, — завважила Єва-Лотта. — Коли на злочинців полювати, а коли робити котлети з Червоних Троянд.

— Саме так, котлети! — радісно вигукнув Андерс. — Бо Червоні Троянди знов оголосили війну. Допіру Бенка приніс їхнє послання. Ось, читай!

Він витяг з кишені великий аркуш паперу й подав його Калле. І Калле став читати:

— «Війна! Війна!

Недоумкуватому ватажкові злочинної зграї, що зве себе "Білою Трояндою".

Доводжу цим до відома, що в цілій шведській землі в жодного селянина навіть поросяти нема такого дурного, як ватажок Білої Троянди. На доказ подаю хоча б такий приклад: коли вчора той покидьок людства зустрів посеред майдану нашого великодушного й шанованого всіма ватажка, то вищезгаданий покидьок не відступив з дороги, а зі страшенних дурощів штовхнув нашого шляхетного, уславленого ватажка й завдав йому тяжких образ. Таку ганьбу можна змити тільки кров'ю.

Починається війна Червоної та Білої Троянд, і смерть поглине тисячі тисяч душ і понесе їх у своє темне царство...

Шляхетний Сікстен,
ватажок Червоної Троянди».

— Ну ми вже їм дамо гарту! — сказав Андерс. — Підеш із нами?

Калле радісно всміхнувся. Хто б це добровільно відмовлявся від такої цікавої розваги, як війна Троянд!

